

Megérkeztünk rendben

Kedves szüleink, barátaink, tisztelt érdeklődők! Szerencsésen megérkeztünk tegnap Torontóba, az út a lehető legnagyobb rendben zajlott, mondhatni zökkenőmentes volt.

Amíg a Pest megyei Péteri művelődési házának udvarán Csaba bácsi és kísérőink, valamint a helyi vendéglátóink elkészítették a reggeli rántottánkat 400 tojásból, mi egy nagyot játszottunk. A korareggeli időpont sem zavart bennünket, mert remek játszóteret találtunk, és még focizni is jutott energiánk és kedvünk. A repülőtéri becsekkolás is rendben ment, nagyon kedves voltak velünk mind a reptéri alkalmazottak, mind pedig a határrendészek, roppant készségesen igazítottak el, és segítettek.

Bár néhányan – bevallva, vagy bevallatlanul – féltünk ugyan a repüléstől, egy élmény volt, az ablakok mellett ülők számára még inkább: lenyűgöző volt látni a gépünk alatt a felhőket és az óceánt. A légiutas-kísérők kérésére leszállás előtt még énekeltünk is egy keveset – természetesen angolul és franciául, hiszen itt ez a két hivatalos nyelv - a pilóta bácsi nagyon simán tette le a gépet, még félni sem jutott időnk. Ahogy illik, a szerencsés földet érést és az ő profizmusát kitörő tapssal jutalmaztuk.

A torontói reptér teli volt kanadai magyarokkal, zászlókkal fogadtak bennünket, el is énekeltük ott nyomban a himnuszainkat, majd a torontói magyar házba vittek vacsorázni. Ott Dr. Szabó Stefánia Magyarország torontói főkonzulasszonya köszöntött bennünket, a helyi magyarok és az Orbán Balázs Alapítvány önkéntesei finom, „otthonias” vacsorát főztek, a meglepetés pedig kanadai zászlócskákkal díszített cupcake-ek – azaz kis fehér-piros sütikék voltak, gyümölcssel. A vacsoránk elfogyasztása után ismét buszoztunk a városban néhány tíz kilométert, és elfoglaltuk a szállásaink. Ilyen sem volt még a Fili életében: a York Egyetem labirintus-szerű bentlakásában egyágyas szobákat kaptunk, külön törülköző és egyéb komfort fogadott. Van bőven, amit kipihennünk, hiszen hosszú volt az út, de Isten segedelmével nagyon jól utazunk. Ma Ottawába megyünk, amint tudunk, és lesz wifink, jelentkezünk. Otthon már reggel 6 óra, ideje lefeküdni! Szeretettel gondolunk Rátok: a Fili.

2017. június 25.

Kedves barátaink, drága szüleink!

Ottawából írunk, itt töltünk két napot. Kezdjük kipihenni az utazás fáradalmait, és lassan az időeltolódást is megszokjuk, átálltunk. A vasárnapot többórás buszozással kezdtük, út közben autósodák százait bámultuk meg a gyakran nyolcsávós városi utakon. Kanada az elfogadás, a nemzeti és kulturális sokszínűség hazája, ékes példái ennek a buszsofőrök is: három sofőrünk közül egy japán, egy albán és egy jamaicai, érdekes hallani, amint ki-ki a saját akcentusával próbálja egymást útbaigazítani. Autóbuszaink háromtengelyes, 56 személyes, elég régi járművek, viszont 120-as tempót tartanak a pályán. A megspórolt időt Tim Horton's parkolóáruházakban és

gyorsétkezdékben töltjük. Sok mindent lehet venni, általában háromszor drágábban, mint ugyanazt otthon. Mindenütt látszik a nagy készülődés a Kanada 150-re, ami 5-6 nap múlva lesz.

Az ottawai szabadtéri koncertünk igencsak rövidre, nem egészen 3 percesre sikerült, mert elmosta az eső – egyébként teljesen másak errefelé még a felhők is: hatalmasak, sötétek, és nagyon alacsonyan szállnak – ezért a buszokon énekeltük ki magunkat a templomi hangverseny kezdetéig.

A Notre Dame közönsége szerette az első kanadai hangversenyünk, a helyiek és a turisták velünk énekelték a francia és angol dalokat, az itteni magyarok könnyes szemmel hallgatták a himnuszainkat. Együttesünket ezúttal 7 kanadai fiú és lány pótolta, holnap még többen csatlakoznának a kórusunkhoz. Bár a tanár úr nem teljesen elégedett a teljesítményünkkel, véleménye szerint érezhető volt a fáradtságunk, a visszajelzések szerint szépen szólt az ének a jó akusztikájú templomban, és mintha csak megrendeltük volna, hangversenyünk lélekemelő harangzúgással zárult.

A fellépés után a helyi magyar házban kaptunk vacsorát – bolognai spagettit és süteményt ettünk – majd a szállásra jöttünk. Különleges ez a kollégium is, mivel kint építkezés zajlik, az épület graffitikkal telefestett alagsorán kell végigjárnunk, vízcsövek és esetenként tócsák között, izgalmas aluljáró-szerű folyosókon, de az egy-kétágyas szobák rendezettek, 4 ágyanként saját fürdőszobával, törülközővel és szappannal ellátva.

A nagy koncert még csak ma lesz itt, készülünk és pihenünk is rá előre, várost nézünk, látogatóba megyünk a kanadai magyar nagykövetségre, de erről majd holnap beszámolunk.

Ne aggódjatok miattunk, nagyon jól érezzük magunkat, a kísérőink csak csodálkoznak, hogy mennyi energiánk van. De hát mikor legyen, ha nem most? Puszi és ölelés az otthon maradottaknak!

Ottawa, 2017. június 26.

Bemutakoztunk Ottawában

Végre egy laza, városnéző délelőttel indítottuk a napot Ottawában, de előtte kiadós, amerikai típusú reggelivel kezdtünk: megkóstoltuk a híres juharszirupos palacsintájukat, és sok gyümölcsöt, gyümölcslevet és joghurtot is kipróbáltunk.

A főváros központja csodás, patinás, régi épületek tarkítják a toronyházak sorát, – a régít nem európai mércével kell mérni – gyönyörű a parlamentjük, elcsíptünk egy skót dudás őrsváltást, láttuk a Világörökség részét képező Rideau-csatornát, vagyis azt a vízi utat, ami Ottawa városát köti össze Kingston városával, amit 1832-ben nyitottak meg, és máig használatban van. Ez Észak-Amerika legrégebbi csatorna-rendszere, különleges technikával úsztatják fel a zsilipeken a hajókat. Megkóstoltuk az ők „kürtőskalácsát”, azaz a hódfarkat is. Ez egy jellegzetes itteni sütemény, az íze leginkább talán a szilvásgombócra emlékeztet, szilva nélkül.

Ismét az Ottawa-i Magyar Házban ebédeltünk, ezúttal a mi Csaba bácsink főzött finomat, a székelly ízekhez szokott gyomrunknak. Mivel odébbállunk innen, megköszöntük a helyi magyaroknak a szíves vendéglátást, buszoztunk másfél órásckát, felugrottunk a szállásra a fellépő ruháinkért – a szerencsésebbeknek még kicsi pihenő idő is jutott – és indultunk is az esti hangverseny helyszínére, a Centrepoint színházba. Megnéztük, milyen a hétfő délutáni csúcsforgalom – csúcs – így a délutáni alvást is sikeresen megspóroltuk, addig is buszoztunk...

De az esti hangverseny nagyon jól sikerült, hosszasan, állva tapsoltak a kanadaiak, és még a Tanár Úr is 9,10-est adott rá. Utána a kanadai magyar nagykövet, Ódor Bálint bácsi mutatta meg a várta emlékeztető követséget, ahol a fontos diplomáciai vacsorák zajlanak. Megcsodáltuk a magyar Nemzeti Múzeum tulajdonát képező, régi festményeket, a forint milliókat érő Herendi porcelánokat. Az algsorban vacsoráztunk, fagyival felszolgált, mennyei brownie-val – azaz csokis süttivel - zártuk a lakomát.

Koncertünkön a román nagykövetet is köszönthettük, de nem csak a hangversenyteremben énekeltünk ma, hanem szinte minden nagyobb téren, ahol megfordultunk, a parlament előtt is. Mindenki kérdi, honnan jöttünk, mosolyogva, tátott szájjal ámulnak és bámulnak, amikor elmondjuk, hogy miért jöttünk, és honnan. Ne aggódjatok, remekül vagyunk, (még) mindenkinek fülig ér a szája.

2017. június 27.

Minden nagyon „nice”

Drága szüleink, kedves barátaink! Annyira megszoktuk itt, és annyira beleéljük magunkat az itteni életstílusba, hogy egyeseknek néha már angol szavak keverednek a mondataikba, és már alig tudni kicsi magyar. De énekelni (még) tudunk.

Ottawából Cambridge-be buszoztunk tegnap, a torontói repülőtér mellett elhaladva, tátott szájjal csodáltuk a fejünk fölött percenként leszálló gépeket. Akkor kiáltott fel egyikünk vegyes magyarsággal: „Jaj, de nice!” – vagyis, hogy milyen cuki Harsány nevetés követte az elszólást, de a kísérőink örülnek, hogy napról napra gyarapodik az angol szókincsünk.

Az énekeink szövegére szerencsére még emlékszünk, gyakoroltunk a hosszú buszozás alatt. Előkerültek a hangszerek is, sokat muzsikáltunk a mintegy hétórás út alatt.

A Cambridge-i magyarok székhelyén, a Kossuth Házban est-ebédeltünk, Csaba bácsi isteni gulyást főzött, a levesre kiéhezett gyomrunk igencsak hálásan fogadta. Az utazásokra egyébként mindig kapunk szendvicset, vizet, üdítőt, gyümölcsöt és édességet, úgyhogy rendesen el vagyunk látva mindennel.

A Kitchener-i Calvin templomban zsúfolásig telt nézőtér előtt énekeltünk, a magyar kormány részéről Németh Zsolt, az Országgyűlés külügyi bizottságának elnöke köszöntött bennünket, ő hozta Magyarország üzenetét a kanadaiaknak. Itt is állva tapsoltak bennünket, sokan meg is

könnyezték a dalainkat. Szólt hozzánk a helyi kormányzó, a parlamenti képviselőlőről kiderült, hogy szintén hegedős, felolvasták Trudeau miniszterelnök üdvözlőlevelét. A végén pedig nagy tapssal köszöntöttük a kanadai utunk megálmodóját, Takács Kati nénit. A hangverseny után tortát kaptunk a templom közösségi termében. A társaság egy része elment családokhoz aludni, a többiek pedig a szállásunkra, a Waterloo Residence-re.

Mindenki jól van, Hála Istennek, a legnagyobb problémánk az, hogy mindent jégbe hűtenek, vigyáznunk kell, hogy ne hogy igyunk. Sajnos egyesek hangja már megadta magát. Néha kis izgalom is vegyül az utazásokba, el-elkeveredünk egy-egy városban, dugóba kerülünk, olykor rohanni kell, hogy elérjünk a koncertünkre... de eddig minden remekül sikerült, hála a naponta fogyasztott virágpornak is, nagyon jól bírjuk a gyűródést.

2017. június 28.

„Láttunk elefánt”

Apró szervezési nehézségekkel indult a reggelünk, de annál jobban sikerült a napunk: a Cambridge-től nem messze található Lion szafari parkba látogattunk. Épp elefántfürdetés kezdődött. A különböző méretű elefántok jól nevelten, rendezett sorban - mint mi - kézen fogják – mármint ormányon – egymást, s a látogatók nagy örömeire, csobbannak egyet a számukra kialakított tóban. A bébi elefántok és szüleik egyaránt úsznak, lubickolnak, prüszkölnek a vizet, a gondozóik és néhány kutya vigyáz rájuk. A jelenet végén vígan énekeltek: Egy elefánt hintáztatott... Aztán buszra szálltunk, úgy hordoztak körbe a páviánok, amerikai bölények, oroszlánok, zsiráfok és zebrák között. A piros fenékű kis majmok olyan szemtelenek itt, mint a kóbor kutyák a Királyhágón: felmásznak az autókra, és élelmet kunyerálnak a látogatóktól.

A szafari park pihenőhelyén ebédeltünk. Vendéglátóink, az előző esti közös koncertünkön énekelő gyerekek és szüleik hot doggal kínáltak. Nagy szeretettel adták, finom volt. Eljutottunk arra a pontra, hogy nosztalgikus érzélgősség közepette emlegetjük már a jó szénsavas borvizeinket, a gyerekek lédús paradicsomról, hagymáról, szalonnáról és kolbászról kezdtek ábrándozni. Azaz lassan-lassan támad a hazavágyás. Csöppnyi vizes élményparkban tapicskoltunk, majd néhány óras buszozás után értünk Windsorba, kanadai turnénk legdélebbi pontjára. Itt a helyi magyar házban, a Mindszenty Hall-ban vacsoráztunk. Kedvesen fogadtak, windsori házigazdánk Veres Zoli bácsi 87 évét meghazudtoló életkedvvel és derűvel nótázott nekünk. Többféle salátát, csirkecombot és pityókát, olasz tézstaételt kínáltak, az egyszerű ebéd után itt degeszre ehettünk magunkat. Amerika megtekintése volt az esténk igazi fénypontja: a szállásra tartva, kis kitérőt tettünk, hogy átlessünk az Amerikai Egyesült Államokba, azaz, hogy a Detroit folyó túlsópartján az azonos nevű nagyváros fényeit láthassuk. Lenyűgöző volt a toronyházak gazdagon kivilágított látványa, de mint megtudtuk, ez csak a külcsín, „díszlet”. Detroit, az amerikai autógyártás egykori fellegvára ma már szellemváros, lakosainak többsége elköltözött, mert megszűntek a munkahelyeik. De mint első benyomás Amerikáról, messziről gyönyörű.

A társaság nagy hányada elment családokhoz, a többiek a Johnson Hotelbe jöttünk. Négyen alszunk egy szobában. Ez az eddigiek közül a leginkább felszerelt, minden kényelmi igényt kiszolgáló szállásunk. Néhányan azonban már leginkább a mama-hotelre vágyunk... és még csak a turnénk felénél járunk.

2017. június 29.

Windsori víg napok

William Shakespeare ugyan windsori víg nőkről ír, de nálunk nem csak a lányok, mindenki vidám. Még a hazavágyók is.

Hangversenykörutunk legtávolabbi pontjára érkeztünk, Kanada déli csücskébe. Ráérős reggellel indult a napunk, végre kicsit lazítottunk, naplót írtunk, nem kellett rohanni. A világ legkülönlegesebb ebédlőjében reggeliztünk. A Johnson Hotel pincéjében kongó üresség, csak a gyermekek és semmi más. Aztán lassan-lassan előkerült az előző estéről megmentett kolbász, csirkecomb, kifli, a riadtan pislogó filisek is feloldódtak. Az üzemeltetők hinduk és románok, jót társalogtunk.

Ebéd előtt megnéztük Amerika nappali arcát, azaz kimentünk 5 perc fotózkodás erejéig a csatorna partjára. A Detroit-i toronyházak lenyűgözőek, és valami plusz magasztossággal nézi az egyszerű székely ember a tudat miatt, hogy odaát már az Amerikai Egyesült Államokat látja.

Az ebéd hatalmas kulináris élményt jelentett: a windsori Mindszenty Hallban ismét hazai vendéglátásban volt részünk: olyan magyaros ragulevest tálaltak, hogy háromszor szedtünk belőle, és a 10 ujjunkat is megnyaltuk utána. A sült csirke, a rizs és a saláta szintén nagyon ízlett mindenkinek. Tanulságunk, hogy a maradékokat se hagyjuk veszni, vendéglátóink olyan kedvesek, hogy felpakolják nekünk.

A Capitol Theater várt minket a délutáni koncertre. Olyan, mintha Európában lenne: bárhol Bukarestben, Budapesten vagy Bécsben: elegáns, impozáns, fényekkel megvilágítva. Great music lives here – azaz a jó zene itt lakik – hirdeti homlokzatán a felirat. Megtisztelő volt ott koncertezni. Dunaalmási Vas pódiumrendszerünket megcsodálták, a koncertünket állva ünnepelték. Beszédet mondott a windsori magyarok részéről Veres Zoli bácsi, Németh Zsolt, a magyar Országgyűlés külügyi bizottságának elnöke, Takács Kati néni, és a város polgármestere is. A Fais Do-do altatódal a műsorunk legsikeresebbje lett.

A buszokon sokan áradozva meséltek a fogadó családjaikról, a legtöbben medencézésről, éjszakai tévézésről, szalonnasütésről számoltak be, mindannyian ajándékokkal tértek vissza a csapathoz. 82 filis lelt kanadai otthont!!

Kanada nem csak a nemzeti- és kulturális-, de a vallási sokszínűség hazája is. Ezt mi is megtapasztalhattuk. Útban London felé megálltunk egy Tim Horton's-nál napnyugta után. Egy szakállas férfit láttunk térdre borulva az egyik lámpaoszlopnál. Egyikünk - kellő szociális

érzékenységgel megáldva – nyomban felszaladt a buszra, és levitte neki a szendvicset. A muzulmán férfi megköszönte, de ő csak imádkozik, nem kéreget – mondta, s azzal elment vacsorázni.

Molnár Irma várt, éjjelre londoni családokat és pompás szállót rohamozott meg a Gyermekefili. Minden eddiginél jobbak itt a szobáink, a honvágy időnként jelentkezik. Még jól bírjuk az otthon távolságát, de azért számoljuk: a turnénk felén már túl vagyunk.

2017. június 30.

Falatnyi Budapest és London

A londoni közönség hatalmas ovációval fogadott, az elszármazott szentegyháziak – és nem csak, – megmutatták, milyen az igazán melegszívű vendéglátás. Londont sosem felejtjük el.

Nagy örömünkre ismét egy ráérős délelőttel kezdtük a napot, egyágyas apartmanjainkban, remek ágyainkon. Külön fürdőszobák, törülközők, tisztálkodószerek, wifi! A péntek Marika néni magyar vendéglőjében indult be. A 85 éves maglódi hölgy 1956-ban vándorolt ki Kanadába, 60 éve vezeti a Budapest éttermet, ő látta vendégül ebédre a csapatot. A méretes bécsi szelet itt sem maradt le a tényerről, a magyar pincérek krumplipürét szolgálták fel mellé, nokedlit paprikás-szerű mártással és igazi, házilag eltett káposzta savanyúsággal. A házi készítésű élelem ritkaság errefelé, még a tojás színe és íze is egy sápadt, mű valami, ezért tudunk annyira örülni az otthon megszokott, valódi ízeknek. Zongoraszó mellett ebédeltünk, s a keserédes vicc szerint onnan tudható, hogy nem Marosvásárhelyen voltunk, hogy itt a pincérek magyarul beszéltek... London parlamenti képviselője jelvényeket osztogatott, az étteremtől kanadai zászlócskákat kaptunk.

Koradélután a Covent Garden piac előtti téren tartottunk hangversenyt, sokan érdeklődtek az együttesről és Erdélyről is. A párás meleg elől a londoni lengyel házba menekültünk, ott pihentük ki az első fellépés fáradalmait, és gyűjtöttünk erőt a következőhöz. Banán, kóla, gyümölcs, nyugi és derű. Az igazi hangulat a St. Patrick's templomban fogadott: zsúfolásig teltek a padok, rengeteg kanadai magyar eljött, de számottevő angol közönségünk is imádozott bennünket. A hangverseny jól sikerült, a Tanár Úr 9,50-et adott rá, a közönség azonban csillagos 11-esre értékelte. Ekkora tapsviharral, kitörő örömmel és ovációval ezen a kontinensen még nem találkoztunk.

A helyi magyarok kedves ajándékokkal leptek meg bennünket, mellé egy kis költőpénzt is kaptunk, hogy tényleg semmiben ne kelljen szűkölködnünk a kanadai turné során. Egykori falustársaink, Molnár Irma és Sykes Veronika – valamint segítők – erőn felül dolgozhattak azért, hogy ennyire jól sikerüljön a londoni vendégszereplésünk. Az emelkedett hangulatot pizza vacsorával fokoztuk a buszokon. Eddig három buszsofőrt (és buszt) nyűttünk el: a jamaikai Wilsonnak, az albán Georgenak és a kínai Linnek pihennie kell. Új sofőrökkel megyünk tovább, de fogunk még utazni velük is. Gyors ütemben ringattak buszaink Torontóba, teljes kipakolás, hiszen a járművek takarítása szükségessé vált. Még éjjel sincs, és mi a York University 1-2

ágyas bentlakásában pihenünk ismét. Szobáinkat könnyű volt megtalálni, hiszen az első éjszakát is itt töltöttük.

2017. július 1.

Boldog születésnapot, Kanada!

Ünnepelt Kanada és Toronto, emberek százazrei kívántak boldog születésnapot az országnak. Happy birthday, Canada! Thank you, Canada! – harsogta minden náció.

A Nemzetiségek parádéjával indult a július elsején, Kanada megalakulásának 150. évfordulója. Szálláshelyünkről, a York Universitytől busszal mentünk be a belvárosba, majd a világ leghosszabb utcáján, az 1890 kilométer hosszú Yong streeten vonultunk fel székelyruhában, piros, fehér és zöld lufikkal a kezeinkben, bőrünkön kanadai zászlós matricákkal. Mögöttünk indonézaiak, vietnámiak, hollandok, szerbek, szlovének vonultak, szépségkirálynők integettek nyitott autókból, parádézta a hawaii-ak, a japánok, a kurdok, felsorolni is nehéz a színes forgatag nemzeteit.

Toronto belvárosának legfőbb gyülekezőhelye a Dundas Square, évi 42 millió ember fordul meg a téren (néhai indián központ), ott ért bennünket az a hatalmas megtiszteltetés, hogy elsőként léphettünk a színpadra, és mi énekelhettük el Kanada himnuszát. Emberek ezrei hallgatták elragadtatva a Tavaszi szél vizet áraszt című dalunkat is, frenetikus volt a hangulat. Zenész fiaink tartották Kanada tartományainak 17 zászlaját. Igazán jó érzés volt magyarnak lenni – mondták a kanadai magyar barátaink, és mindannyian büszkék voltunk arra, hogy bár egy kis nemzetet képviselünk, nekünk volt a legnagyobb és - nem objektív véleményünk szerint - a legszebb csapatunk a parádén felvonuló nemzetek közül. A mi közösségünk hangszórók és mikrofonok nélkül énekelte teli a felvonuló utcát, majdnem 3 kilométeren át, megállás nélkül. Valószínűleg azért, mert Kodály évfordulót is ünnepelünk. Mások alig ötvenen, maximum százan képviselték nemzetüket, mi - kiegészülve a kanadai magyar kulturális központ, a konzulátus és az itteni magyar szervezetek képviselőivel, 160-nál is többen vonultunk egy Rubik kockás autó felvezetésével, énekelve, magyar és székely zászlóinkkal. Hatalmas élmény volt a nemzetiségek parádéja. Búcsúzóul a Dundas Square hatalmas terén mindannyian vezényszóra engedték el a színes lufikat. Sokáig lengedeztünk általuk a tér felett.

Csaba bácsi finom csirkepaprikást főzött ebédre, amit a York Universityn fogyasztottunk el, és még szundikálni is jutott kis időnk az esti hangverseny előtt.

A Torontói Magyar Ház zsúfolásig telt, ünnepi hangversenyünkre rengeteg magyar eljött. A Tanár Úr szerint 9,70-et ért ezúttal a műsorunk, a közönség nagyon szerette a dalainkat. Elismerő oklevelet vettünk át a magyar konzulátustól, ugyanakkor megtudtuk, hogy október 23-án a budapesti Nemzeti Színház érkezik vendégszerpelni Torontóba. Büszkeségtől dagad a keblünk, hogy szentegyházásfalvi gyermekgyüttesként a nemzet első színháza előtt sikerült bemutatkoznunk a kanadai magyaroknak.

Ünnepi lakománkat húsleves, rizs, pityóka, csirkecomb és az elmaradhatatlan rántott hús alkotta. A vacsora végén Kanada zászlaját mintázó tortákat vágunk. Nem maradt el a közös nótázás sem, szívből énekeltük a torontói székelyekkel, hogy Ha majd egyszer sok pénzem lesz, felülök a repülőre... és nemcsak. Következik az utolsó éjszakánk itt, majd a CN torony, az akvárium, egy szabadtéri hangverseny, aztán ismét költözünk... de erről majd holnap!

2017. július 2.

500 méterrel a föld felett

Toronto legfőbb látványosságát, a Canadian National Towert, azaz a CN tornyot látogattuk meg, szédítő magasságból néztünk le a városra, és kiscápákat is simogattunk az akváriumban.

Az 553 méter magas CN Tower 2007-ig a világ legmagasabb szabadon álló tornya volt, 1973-76 között építették a kanadai ipar erősségének szimbólumaként. Némi sorban állás után, villámgyors lifttel jutottunk fel az elképesztően magas toronyba (kétszer is "kattant" a fülünk). A kilátószinten üvegpadló, megfigyelő terasz várja a látogatókat, a hétvége miatt ezrek voltak kíváncsiak Toronto madártávlátára. Lélegzetelállító látvány tárult elénk, nem győztük csodálni lent a hangyányi embereket és autókat, a kilátás pazar, napsütötte óriásváros.

Váratlan meglepetés volt, a toronyélmény után következő akvárium. A színskála minden árnyalata megtalálható itt valamilyen vízi élőlény formájában: gyönyörködtünk a ciklámen medúzákban, tátott szájjal csodáltuk a fejünk felett elúszó halrajokat, megnéztük, hogyan verekednek a cápák, és hogy miként intézik el a kis- és nagy dolgukat. A bátrabbak nemcsak ráját, de kiscápát is simogathattak. Külön kalandot jelentettek számunkra az élménypark-szerű játszótérecskék, az ismeretterjesztő és ügyességi játékok.

Toronto református templomának alagsorában ebédeltünk, Csaba bácsi és helyi segítői finom lucskos káposztát főztek. Videóüzenetben köszöntük meg a helyet Vas Zoltán lelkész úrnak. Az Ontario-tó partjára mentünk koncertezni. Bár inkább fesztiválos volt a hangulat, a hallgatóságnak igen tetszett. Nem hiába, hiszen a Magyar Ház közönsége követett bennünket ide is. Számukra teljesen új műsor volt a meglepetés, nagy tapssal jutalmazták a honvágyas Petőfi-dalainkat. Tanár Úr már 9,75-nél tart, s egy nézőnk meg is hívott mindannyiunkat forró csokira. Házi gyártmányú szobabicikli segítségével kavarhatta ki minden busz népe a saját ízlésének megfelelő italt.

Hullámok csapkodják az Ontario-tó partját, közös fotónk háttérében Torontó felhőkarcolói – ez a látkép is egy életre maradandó emlék marad.

Két órát buszoztunk Wellandra, a helyi Magyar Házban ettünk pizzát és gyümölcsöt. 3 éjszakát töltünk itt, innen megyünk majd haza. Végre elérkezett a turnénk lazább szakasza.

Már tart a visszaszámlálás a szerda esti hazaindulásig. A Tanár Úr pályázatot írt ki a honvágy művészi megélése, valamint a szülők idegrendszerének és pénztárcájának kímélése céljából:

javasolata az, hogy a (sírva) hazatelefonálgatás helyett szedjük rímbe a honvágyunkat. Írjunk verset a hazavágyás sajnó érzéséről, s a legjobb alkotásokat majd feltöltőkátyákkal jutalmazza... A viccet félretéve, nem akarunk kesergetni senkit, de már kívánczunk haza, ha Isten is megsegít, nagy öröm lesz pénteken találkozni. Addig is kitartás, és lehet gondolkodni: milyen finomsággal vártok majd haza. (Többünknek leves-, szalonna-, hagyma- és zöldséghiánya van.)

2017. július 3.

Tó-rontóban is voltunk

Végre eljött a megérdemelt strandolás ideje, fürödtünk az Erie-tóban, és a hangverseny is vízi színpadon zajlott. Az utolsó itteni koncertünkre készülünk.

Még az időjárás-szervezők is kiváló munkát végeznek itt: minimális esőt kaptunk, főként napsütéses, kellemes nyár van itt. Néha szeles, néha fülledt, másutt párás, de kellemes. Az Erie-tóra mentünk fürdeni, a Humberstone Centennial Parkba. Homokos part fogadott, teljesen olyan volt, mintha egy tenger partján lettünk volna, széle sekélyes, a vize melegebb, és nem sós. Mint a Balaton. A délelőtt labdázással, volézással, napozással, homokvárépítéssel és naplóiírással telt a parton, holnaptól ugyanis ellenőrizni fogja a Tanár Úr a naplóinkat. Akik nem betegek, fürödtek is a tóban, akiknek gondjuk van a torkukkal, a kissé szeles idő miatt kihagyták a lubickolást. Mi voltunk a tó-rontók, vagyis csak a tó csendjének a rontói, egyéb kárt nem tettünk a parkban. Egyébként sehol nem látunk szemetet, minden tiszta, rendezett, pedig emberek ezrei fordulnak meg ezeken a helyeken.

A délutáni hangverseny Welland vízi színpadán volt. Kissé szétszóródott a hang, de legalább mindenhol nagyon jól láttak bennünket az amfiteátrum-szerű nézőtérről. Kanada himnuszát új barátunk, a híres niagarai énekesnő, Melissa áriázta velünk. A Petőfi-dalok itt is könnyeket csaltak a szemekbe, állva tapsolt a wellandi közönség. Hangverseny után az élelmes zenészeink gyorsan húztak egy kis búcsú-talpalávalót a távozó közönségnek. A lányok tánra perdültek, gyűlt is szépen zsebpénzük a diszkrétén kihelyezett kalapba...

A Magyar Házban nagy közös vacsoránk volt a helyiekkel, Filipiát kínáltunk, finomakat ettünk, majd újra előkerültek a hegedűk, a nóták, és táncoltunk is. Két busznyi népség korábban hazament, a nótásabbja táncolhatott még mintegy másfél órát.

George helyett új sofőrünk van, ezúttal spanyol származású. Értelmes, kedves, sármos. A Niagara Falls-i koncert lesz az utolsó, majd szerda este hazaindulunk.

2017. július 4.

Búcsúzunk Kanadától

A Fili történetének legpazarabb természetes díszlete előtt, a Niagara vízesésnél hangversenyeztünk, ennyi szépséget már nem lehet tovább fokozni, ezért hazamegyünk.

Drága szüleink, kedves barátaink! Gyorsan írunk, mert pakolni kell, indulunk vásárolni, onnan a Cifra-táborba, majd a repülőtérre. Az Árpád-parkban töltöttük a tegnapi délelőttöt. Ott zajlik a magyar néptánc tábor, énekeket tanultunk és tanítottunk a helyi magyar gyerekeknek. A táborban spontán koncertet is tartottunk. A Harmopánból Termopánná lett zenekar a nagyobb filis fiúkból verbuválódott, karmesterük ezúttal Pető Szabolcs volt. Hatalmas ováció kísérte a jókedvű banda rögtönzött produkcióját.

Aztán Niagara Fallsra buszoztunk. Az a szépség, amit ott láttunk, szavakkal szinte elmesélhetetlen. Átellenben Buffalo és az amerikai vízesés, a mi oldalunkon a patkó alakú Niagara. A mélybe dübörgő vízfüggöny, a százméteres vízpor-felhő, melynek üde harmatából mi is kaptunk, mesés. Csodás, elképesztően gyönyörűség. A vízeséssel szemben tornyosuló óriási üvegpaloták, kaszinók, szállodák és Hard Rock Cafe előtt, egy parkocskában nyílt lehetőségünk hangversenyt tartani. Július 4-e az amerikai függetlenség napja lévén, elénekeltük az USA himnuszát is, Melissa segítségével.

A délután szabadon telt, a vízesést csodáltuk jobbról, balról, szemből, távolról és közlőrl, és alig bírtunk betelni vele. Igencsak forgalmas turistahelyként, a zenészeink itt is kiálltak utcazenélni. És bár többször próbálták elhajtani őket a rendőrök, szép kis zsebpénzzel tértek vissza ismét a csapathoz.

Az Árpád-parkban vacsoráztunk és búcsúztunk Kanadától, megköszöntük a szervezést és szíves vendéglátást Takács Kati néninek, Maros Zoli bácsinak és Zsuzsi néninek, átadtuk az ajándékainkat, s a Tanár Úr kiértékelte a turnét is. Megköszönte az összes együttműködő segítségét, a legnagyobb tapsot Wilson, a jamaikai sofőrünk kapta. Megnéztük az 1956-os emlékművet is. Igencsak érdekes, fa alkotmány: egy lécc-alagút, melynek egyik bejárata a lyukas magyar zászló, a másik bejárata pedig Kanada szimbóluma, a juharfalevél. Mint megtudtuk, az '56-os magyar forradalom leverése után 37 565 menekülő nemzettársunknak lett új otthona Kanada. Vacsora után felavattunk egy kültéri Rubik kockát is.

Este az amerikai nemzeti ünnep alkalmából tartott tűzijátékot ismét a Niagaránál néztük. Csodás élmény sötétben is az Erie-tó felé tartó hatalmas víztömeg, kék-zöld-sárga és piros színeiben, máskor pedig az amerikai zászló színeit mutatva. Ennél szebb zárása a kanadai turnénknak nem is lehetett volna.

Holnap nem jelentkezünk, futunk bevásárolni, becsekkolni, és: „úgy elszállunk, mint a fecske odafenn a levegőben.” Ha Isten is megsegít, péntek hajnalban már magatokhoz ölelhetek otthon. Köszönjük a lehetőséget, a támogatást, hogy elengedtetek, segítettétek az utazásunkat, Kanada életünk nagy élménye marad. Bár nagyon hálásak vagyunk minden segítőnknek, támogatónkknak, annyit nem mind köszöngetünk. A lényeg, hogy lehet odatenni a húsleves és a töltelkes káposztát!

2017. július 5.